

Žena se ni zganila in mu ni odgovorila. Ugriznila se je v spodnjo ustnico, in jo je tiščala z zobmi.

»Če te prosim odpuščanja, odpustiti mi moraš! Toda obljubi mi, da nehamo, nehamo...«

Molčala je. Zavedala se je, da je ta hip njen, da je silno močna, on pa ponižan, šibek, slabši nego dete.

Bil je obupan. Grozansko je sijalo v njem, kot od luči, ki je v vsi nagoti obsijala človeka, s katerim je hlinil ljubezen in s katerim je želel roditi otroke.

»Ne odpustiš? Ne odgovoriš?«

»Ah!«

Obrnila je obraz v steno, kot da se otresa muke, ki jo nalaga mož s svojo besedo.

On se je zagnusil sam sebi. Mržnja je vstala iz njega. Hotel je reči trde besede, a jih je zamolčal.

Počasi, kot gre zločinec izpred sodnika, je stopil vselej izpred nje v salonček in legel v naslanjač. Tam je mislil razvozljati, ni mogel ničesar.

25.

Zgodilo se je, da Krševana opoldne ni bilo domov. Gospa Vera je potrkala isti čas na vrata sosednje stranke. Oko je pogledalo skozi linico, verižica je padla.

Štiridesetletna, črnolasa gospa jo je sprejela s tisto previdno mero nezaupljivosti in prijaznosti obenem, ki je potrebna, da se človek obvaruje nepravilnosti.

»Gospa Vera? Zelo me veseli!«

Gospa Vera je premerila z bistrim pogledom izraženo veselje. Bila je bleda, njen glas je bil slaboten.

»Samo za trenutek, gospa!«

»O, prosim...« Peljala jo je v sobo. Vprašala jo je po novicah. Gospa Vera ni vedela, kaj bi govorila. Imela je občutek, kot da se bo razgalila pred tujim človekom. Temu občutku se je pridružil drugi — kot da prosi miloščine.

Spomnila pa se je nečesa drugega. Kri je vzvalovala, opogumila se je. Misel je valovala v nji kot nemirna voda. Misel, da je treba neprestano delati, da je treba nekaj storiti, karkoli... samo... samo... storiti je treba... Saj ni vedela, kaj. Le podoba njenega moža je lebdela pred njenim duševnim obrazom.

TONE KRALJ: ISKARIJOT.

»Vi veste, kakšno je moje življenje...«

Gospé s črnimi lasmi ta pogovor ni bil po volji. Rada je govorila o tretji osebi, a nikoli ne z osebo, katere se zadeva tiče. To ji je bilo zoprno, ker je bila navezana na previdne sodbe in zlagano hlimbo. Zato je ostala hladna.

»Da,« je dejala. »Čula sem nekaj.«

Vera se je dvignila. »Od koga ste čuli? Kdaj?«

»Od vaju... Bila sta nekoliko preglasna. Saj to nič ni...« Vera je nosila preko vratu ogrnjen šal. Zdaj ga je odgrnila. Pokazala je modrikaste odtise prstov: »Glejte...«

»Jezus, Marija!« se je razburjena zavzela črnolasa gospa, a se naglo umirila. Previdno je dejala: »Kaj pa je z vama bilo?« »Kaj je bilo? Zadaviti me je hotel, ko sem mu dejala... ko sem mu povedala... da...«

»Kaj? Tu je zijala praznina. Radi te praznine je stopila skozi ta vrata. Gradila je ogromno stavbo in ni našla temelja. Temelj je hotela najti.

»Čujte, gospa! To sem hotela povprašati... Spominjate se dobro... onega dne, ko je hotel ubiti brivec svojo ženo...«

»Premnogokrat je to bilo...«